

Chương 52

Kim Bài Lang Quân

H
H

ấn lùi lại bảy bước, mặt hần biến sắc thê thảm. Hần vừa thở hổn hển vừa hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đánh chưởng pháp gì ra như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng dù sao cũng không nỡ sát hại Du Văn Bân, nên chàng có phần nương tay một chút. Chàng chỉ dùng có bốn thành lực. Nếu chàng thêm vài thành lực nữa thì hẳn đã ngã thất khiếu ra máu mà chết rồi.

Chàng không giấu, đáp ngay :

- Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp ! Người còn non kém quá, làm sao đảm đương trọng nhậm do Vạn Cực Đế Quân giao phó cho ?

Du Văn Bân lo sợ ra mặt :

- Người nói thật à ? Đại Đế Thần Phong Chưởng Pháp đó sao ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Người không tin ? Cứ tiếp thêm một chưởng nữa thì hiểu !

Du Văn Bân không đáp, mặt bừng lên sát khí, quy nhìn bọn Nhị Thập Tứ Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung, tia nhìn nghiêm nghị, lạ lùng .

Đoạn hần lấy trong mình ra một tấm Kim Bài màu vàng, chiếu óng ánh dưới những tia nắng cuối cùng .

Chiếc Kim Bài có bốn mặt, giữa mặt chạm hình một chiếc đảnh .

Hần đưa cao tấm Kim Bài, đồng dặc thốt :

- Hai mươi bốn Tinh Tú Huyết Ảnh Cung, thấy Kim Bài phải nghe lệnh truyền, hãy xông vào bắt cho kỳ được tiểu tử !

Nhị Thập Tứ Tinh Tú giật mình. Nhưng vô ích, dù phải nhảy vào lửa, chúng cũng không dám cãi lệnh.

Rẹt ! Rẹt! Những tà áo trắng quét gió bay tới, tất cả hai mươi bốn trung niên áo trắng ồ ạt xông vào Độc Cô Thanh Tùng. Trong khoảnh khắc, chúng tạo một vòng vây quanh chàng, đáng dấp tên nào cũng hùng hùng hổ hổ , như chực ăn tươi nuốt sống chàng.

Độc Cô Thanh Tùng không quan tâm đến chúng chút nào. Chàng trừng mắt nhìn Du Văn Bân, nghiêm giọng :

- Du Văn Bân ! Người phụng lệnh Vạn Cực Đế Quân, đòi Nhị Thập Tứ Tinh Tú và Thất Thập Nhị Âm Sát Huyết Ảnh Cung đến Thanh Thành, hộ vệ lão ác ma lên ngôi Võ Tôn. Chẳng lẽ người không muốn cho bọn này có mặt tại đó sao ? Người bảo chúng đương đầu với ta, là người đẩy chúng vào cảnh chết vậy !

Du Văn Bân cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử dọn mình chờ chết, đừng phí thời giờ ăn nói ngông cuồng !

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay chỉ xác chết bọn Hắc Y Tôn Giả :

- Người thấy đó chứ ! Ngoài ra ta còn cho người biết là Tiên sư của chúng, Từ Diện Diêm Quân cũng theo nốt chúng xuống địa phủ rồi !

Chàng quắc mắt nhìn quanh bọn Tinh Tú một lượt :

- Các người tới đây đã lâu, có thấy Từ Diện Diêm Quân xuất hiện không ?

Du Văn Bân bán tín bán nghi, đảo mắt nhìn bọn Tinh Tú dò hỏi. Chúng cũng lộ vẻ nghi ngờ như hắn. Tất cả đều ngơ ngác, không hiểu vì lẽ gì mà Từ Diện Diêm Quân vắng mặt, dù lão đã dùng tiếng địch gọi chúng đến.

Độc Cô Thanh Tùng lại bật cười ha hả :

- Du văn Bân ! ta không lường gạt người đâu ! Ta bảo thật, đừng nói toàn bộ bọn Tinh Tú này chẳng làm gì nổi ta, cho dù người có tăng cường thêm bọn Âm Sát bảy mươi hai người nữa ta cũng xem thường. Nếu biết khôn, hãy kéo nhau rút đi mà lo phận sự, ta sẽ buông tha cho một lần. Bằng ngoan cố muốn chống cự với ta, đến lúc đó, ta nhất định không chừa một tên sống sót !

Du văn Bân đời nào chịu tin được một việc mà hắn chưa thấy tận mắt ? Có cái gì chứng tỏ Độc Cô Thanh Tùng hạ sát tám vị Hắc Y tôn giả, tài nghệ suýt soát với vạn

Cực Thiên Tôn ? Có cái gì chứng tỏ Tiên sư Từ Diện Diêm Quân đã chết, và chết nơi tay Độc Cô Thanh Tùng ?

Bất quá chàng bịa chuyện dọa tinh thần hấn, hấn cũng hiểu là Độc Cô Thanh Tùng có võ công trên hấn, nhưng không thể ghê gớm đến độ thắng nổi hạng người như Hắc Y tôn giả, như Từ Diện Diêm Quân !

Hấn vung chiếc Kim Bài, cao giọng truyền :

- Vào !

Hai mươi bốn Tinh Tú cùng rạp lên một tiếng Vâng, hai mươi bốn cánh tay cùn đưa lên, hờm hờm về hướng Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Nếu để chúng đồng thời xuất thủ thì mình cũng mệt đấy. Vả lại không phải lúc phí sức. Mình còn phải đến Thanh Thành ngay trong đêm nay !

Khẽ nhích động thân hình, chàng như bong ma chớp lên, thoáng mắt đã đến bên Du Văn Bân.

Du Văn Bân hét lên một tiếng, vung chưởng đánh tới, đồng thời hấn nhún chân nhảy vọt lên không, tin tưởng sẽ tránh khỏi thế công của Độc Cô Thanh Tùng .

Nhưng, không còn kịp nữa, hấn vừa nhớm mình lên khỏi mặt đất, bàn tay cầm chiếc Kim bài đã bị Độc Cô Thanh Tùng chụp trúng, nắm cứng .

Chàng quát :

- Xuống ngay !

Chàng quát là thừa, bởi chàng đã chụp trúng tay đối phương rồi, chàng kéo xuống mạnh, Du Văn Bân rơi theo, đứng tại chỗ cũ. Không chậm trễ, chàng ấn bàn tay kia vào huyết Mạch Môn nơi lưng hấn, đồng thời quắc mắt trừng bọn Tinh Tú :

- Kể nào nhúc nhích, ta giết hấn liền !

Bọn Tinh Tú sợ hãi thất thần, buông lỏng tay xuống. Chúng giương mắt lên nhìn chàng, không một tên nào dám thốt tiếng gì .

Bị Độc Cô Thanh Tùng kìm chế, Du Văn Bân không khiếp sợ, hấn vì quá giận mà quên sợ, chứ không phải can đảm gì. Hấn run người, run giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người muốn gì ?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ta muốn gì ? Ta muốn tánh mạng người đấy !

Chàng bấu môi, tiếp nối :

- Bất cứ lúc nào, nếu ta muốn, thì người không chạy đâu thoát khỏi tay ta.

Song hiện tại ta thấy chưa cần thiết. Hãy dẫn bọn Tinh Tú về ngay Thanh Thành Sơn đi !

Du Văn Bản vẫn làm cứng :

- Ta chết người cũng không thể sống ! Ta cùng người nhất định cùng chết !

Người có thủ đoạn gì cứ giở ra, đừng dọa nạt ta, vô ích !

Hắn day lại bọn Tinh Tú :

- Các người còn chờ gì mà chưa xuống tay !?

Trái với chỗ mong muốn của hắn, hai mươi bốn tên áo trắng đứng yên tại chỗ, mắt không chớp, mồm khép kín, chúng như hai mươi bốn pho tượng đặt quanh làm vòng rào.

Du Văn Bản sôi giận, quát :

- Các người sợ hành động có liên lụy tới ta ? Ta bất quá là một tên Kim Bài Lang Quân, một tay sai hạng thấp của Vạn Cực Đế Quân, có quan trọng gì mà sợ chết? Huống chi ta chết là để đổi lấy sanh mạng một tên đại cừu địch, thì cái chết đó đích đáng lắm chứ ! Các người cứ hạ thủ đi, đừng bỏ lỡ cơ hội mà hỏng cả việc lớn của Võ Lâm Tôn Chủ !

Độc Cô Thanh Tùng rung mình, chàng không ngờ Du Văn Bản nuôi dưỡng mối hận thù thâm độc đối với mình. Hắn dám chết cho chàng cũng phải chết theo hắn, thà hắn chết mà hại được chàng, hơn là cả hai cùng sống !

Hắn nghĩ phải, dịp may duy nhất mà ! Bỏ lỡ dịp may này, còn lâu hắn mới dần được chàng vào một thế kẹt na ná !

Vả lại, dù sau này hắn gặp lại chàng trong trường hợp một đối một, hắn làm gì chàng nổi ?

Độc Cô Thanh Tùng vẫn kèm chế Văn Bản. Chàng quắc mắt nhìn quanh một lượt, thấy rõ vẻ do dự trên mặt bọn Tinh Tú, chàng phải quyết định nhanh mới được.

Lập tức, chàng đưa tay điểm vào ba yếu huyệt trên người Du Văn Bản , đoạn lấy chiếc Kim Đỉnh lệnh bài cầm tay dỏng dạch cảnh cáo chúng :

- Ta có thừa năng lực thoát khỏi Minh Đâm, thì lại thiếu dũng mãnh áp đảo các người sao ? Du Văn Bản phụng lện Đế Quân triệu tập các người và bảy mươi hai Âm Sát đến Vọng Nguyệt Bình hộ vệ Đế Quân lên ngôi Võ Lâm Tô Chủ. Các người hãy nghĩ kỹ đến thân phận mình, đừng để sơ thất đại sự mà tội nặng khó tránh. Còn như Du Văn Bản với ta bất quá là có đoạn ân oán ngày nào. Hắn nhân việc riêng tư mà cản trở các người làm nhiệm vụ. Nghe hắn là các người lầm lạc to đấy ! Hãy đi đi, đừng quan tâm đến hắn, để mặc hắn với ta !

Độc Cô Thanh Tùng lúc đó đã dịu lòng hiếu sát. Chàng không muốn thấy máu chảy thêm nữa. Tám tên Hắc Y tôn giả và một Từ Diện Diêm Quân đã là một con số khá lớn rồi, nếu cộng thêm hai mươi bốn tên Tinh Tú nữa, chẳng hoá ra chàng còn hung tàn hơn Huyết Ảnh Tử xưa kia chăng ? Vả lại biết đâu bọn Âm Sát bảy mươi hai người có thể đến đây nhất thời, chúng sẽ trả thù đồng bọn, thành thử chàng phải giết thêm một số người nữa sao ?

Không, dù có phải khơi thêm giòng máu địch, cũng không phải trong lúc này, bọn chúng chỉ là những tay sai mù quán của kẻ đại cứu, chưa đáng tội chết.

Trường ác chiến nếu cần chỉ nên khai triển trước mặt Vạn Cực Đế Quân, có đủ quần hùng thiên hạ chứng kiến tại Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn đêm nay. Chàng phải đến đó ngay từ bây giờ mới kịp, không thể vì bọn Tinh Tú này mà nấn ná mãi tại đây, lỡ mất dịp hi hữu !

Bọn tinh Tú vẫn bất động, không một tên nào đáp lời chàng.

Độc Cô Thanh Tùng buông tiếng :

- Nếu các người cho lời ta có lý, hãy mở vòng vây cho ta đi, tránh xung đột đáng tiếc.

Bỗng một tên cất tiếng, giọng đầy phẫn nộ :

- Người nói người không sợ ai cả, tại sao người không dám giở thủ đoạn giải vây lại dùng lời khuyến cáo ?

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, thầm nghĩ :

“Bọn này nhất định gây sự với ta rồi đây ! Nếu để chúng liên thủ xuất chiêu thì ta mệt với chúng, Chi bằng mình ra tay trước, loại bớt tên nào hay tên đó, vừa dọa tinh thần của bọn còn lại !”

Quắc đôi mắt sắc lạnh nhìn chúng một lượt nữa, chàng cất giọng quát :

- Các người không biết điều, thì đừng trách ta tàn độc !

Đồng thời bóng áo màu tro chớp lên, chàng đã dịch bước sang một bên, bỏ vị trí cũ.

Hai mươi bốn Tinh Tú cùng hét lên một lượt, tiếng vang rập to lớn, chấn động cả một vùng. Bốn mươi tám cánh tay vung ra, bốn mươi tám đạo chưởng phong ào ào cuốn đi, tập trung trên mình Độc Cô Thanh Tùng .

Nhưng, chúng xuất thủ chậm một giây. Bốn mươi tám đạo chưởng phong quét vào khoảng không, trong khi đó hai tiếng rú thẳm lại vang lên, hai thân hình bị tung bay xa hơn ba trượng .

Vòng vây chọc thủng, Độc Cô Thanh Tùng bay vọt ra liền. Chàng chưa kịp vững chân đứng, từ ngoài xa bảy trượng có tiếng rú lên kinh hồn. Một bóng đen nhanh như chớp lao vút đến.

Người mới đến có thân hình cao lớn, vừa xuất hiện là vút chưởng phong cuốn tới phủ xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng .

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, đánh ra chiêu Thiện Nộ Địa Tán trong Thiên Oai Chưởng Pháp đón chặn kinh đạo địch .

Bùng !

Tiếng chạm vang lên như sấm nổ, người mới đến lia kêu oái lên một tiếng, thân hình bị bắn dội trở lại, rơi ngoài hai mươi trượng xa .

Độc Cô Thanh Tùng cũng bị chấn động khá mạnh, lùi lại bảy tám bước.

Hai mươi hai Tinh Tú còn lại không bỏ lỡ cơ hội, cùng rập hô lên một tiếng to, bốn mươi bốn cánh tay cùng vung lên, bốn mươi bốn đạo chưởng phong từ tám phía ào ào vút đến chàng.

Dù riêng từng cá nhân, bọn Tinh Tú chưa phải là đối thủ của Độc Cô Thanh Tùng song tất cả hai mươi bốn tên hiệp lại, lực lượng đó phải hùng mạnh lắm, gia dĩ tên

nào cũng luyện Hoá Huyết Công, Độc Cô Thanh Tùng muốn thủ thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù hiếu chiến đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng không thể dai dẳng mãi tại chỗ này, bởi chàng phải có mặt tại Thanh Thành Sơn trước giờ đăng quang tột vị của Vạn Cực Đế Quân. Cố gắng mà thắng bọn Tinh Tú này, cái lợi chẳng quan trọng gì, trái lại, cái hại sẽ vô cùng lớn lao. Nếu Vạn Cực Đế Quân được suy tôn vào ngôi bá chủ thì chàng sẽ khó xoay chiều cục diện khi sự việc đã rồi. Vả lại chàng còn phải tìm xem Lam Y sư tổ và Địa Tướng hiện tại như thế nào.

Vì thế chàng không thể nấn ná lại đây một phút giây nào nữa!

Do đó, chàng đã có chủ trương trước khi điểm huyết Du Văn Bản. Khi hai mươi hai Tinh Tú cùng xuất thủ, chàng bật cười lớn.

Bọn Tinh Tú cầm chắc Độc Cô Thanh Tùng thế nào cũng bị hạ, nếu không thì chàng cũng phải kinh hoàng thất thố để cuối cùng rồi chàng xuôi tay chịu trời. Chúng điều khiển bốn mươi bốn đạo chưởng phong rất chuẩn, tập trung tất cả vào chàng, tránh chạm phải Du Văn Bản bên cạnh.

Ầm! Ầm!

Một loạt tiếng nổ vang lên, bụi đất, đá vụn nơi chỗ Độc Cô Thanh Tùng đứng bốc lên mịt mù vẫn vẫn như trốt xoáy, mãi một lúc sau, không gian mới lắng đọng, như vẫn còn mờ mờ, chỉ vừa đủ thấy mơ hồ thôi.

Bọn Tinh Tú nhìn ra mục tiêu tấn công của chúng, cùng trở mắt kinh ngạc, đồng thanh kêu lên:

- Sao lạ thế này?

Độc Cô Thanh Tùng biến đâu mất, luôn cả Du Văn Bản cũng không còn nằm đấy nữa.

Bốn mươi bốn đạo chưởng phong từ tám hướng đánh vào trung tâm chạm vào nhau bật thành những tiếng nổ kinh hồn, lực đạo xoáy đất tạo ra một hố sâu độ năm thước, rộng hơn trượng.

Mấy tên nóng tính chạy vút tới chỗ, tìm xác Độc Cô Thanh Tùng và Du Văn Bản, chúng đĩnh ninh cả hai đã táng mạng rồi. Chúng lại moi đồng đất vụn, đá vụn, tìm.

Vô ích ! Đến một giọt máu cũng không thấy nói gì là hai cái xác người !
Một lúc sau, tất cả đều vây quanh hố, tên nào tên nấy cũng kinh dị vô cùng,
chúng tự hỏi :

- Không lẽ cả hai tan biến thành cát bụi ? Nếu có tan thân nát xác, ít ra cũng
còn dấu máu chứ ?

Một tên đột nhiên kêu lên :

- Hay là hắc đã trốn ? Trong anh em có ai thấy bóng hắc bay đi không ? Có lý
nào bốn mươi bốn con mắt đều mù quáng hết sao ? Vả lại Kim Bài Lang Quân cũng biến
mất, nếu hắc thoát đi, hắc mang Lang Quân theo, có đến hai bóng người mà chúng ta
không thấy à ?

Kỳ quái thật !

Một tên khác thốt :

- Vừa rồi Tần Tiên sư xuất hiện, bị hắc đánh bật trở lại, có lẽ bị thương nặng.
Không rõ người còn ở đấy hay đã đi rồi ? Nếu còn ở đấy chắc người trông thấy hắc !

Chúng bàn bàn luận luận, không một tên nào có ý kiến gì xác đáng cả. Đang
lúc phân vân, bỗng chúng nghe một giọng nói :

- Ta tưởng nên nường tay cho các người một lần, không ngờ các người chẳng
biết suy xét, quyết tâm hạ ta cho kỳ được. Như vậy ta còn dùng cho các người làm gì
nữa ?

Bọn Tinh Tú giật mình, nhìn quanh, không thấy một bóng người nào khác ngoài
chúng . Chúng tỏ vẻ kinh sợ ra mặt.

Giọng nói đó lại tiếp tục vang lên :

- Hai mươi hai Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung ! Các người còn muốn quyết liệt
với ta, hãy nghe lời ta mà đến ngay Thanh Thành Đôn !

Bọn Tinh Tú ngóng theo âm thanh mà tìm. Đột nhiên một tên kêu lên :

- Đây rồi, âm thanh phát xuất từ trong thạch thất vọng ra ! Hắc làm sao thoát
vòng vây của bọn ta mà vào đấy được kìa ?

Tất cả đều chú mắt về tòa thạch thất !

Độc Cô Thanh Tùng ung dung từ trong nhà bước ra ngoài. Gương mặt chàng trầm lạnh nghiêm trọng vô cùng. Thân hình chàng thoát đầu trông rất rõ, rồi dần dần mờ nhạt, sau cùn gbiến thành cái bóng màu hồng hồng.

Hai mươi hai Tinh Tú cùng rú lên thất thanh:

- Huyết Ảnh Tử!

Kêu lên được ba tiếng thôi rồi tất cả đều mạnh ai nấy chạy, ai chạy được hướng nào thì chạy, không cần hàng ngũ, không cần nhập bọn.

Nhưng đã muộn! Chúng còn chạy làm sao kịp với một cái bóng? Độc Cô Thanh Tùng vừa biến thành bóng máu, bóng máu đã bay vút bên chúng, tỏa mùi máu tanh lợm giọng. Mùi máu bay tới mũi tên nào, tên ấy rú thẳm lên, ngã dèng ra bất động.

Sau đó một lúc lâu, đệ nhị Kim Bài Lang Quân do Vạn Cực Đế Quân sai đến hối thúc bọn Tinh Tú và Âm Sát, hấn chẳng tìm thấy một người nào. Quanh toà thạch thất, không gian chìm trong tịch mịch lạnh lùng, như giữa bãi tha ma!

Tên đệ nhị Kim Bài đó không ai khác hơn là Du Văn Tuấn huynh trưởng của Du Văn Dân, con của Du Thương Khách Du Tuấn Tùng, đệ nhị Trang chủ của Bạch Mã trang ngày trước.

Hắn kinh ngạc một lúc, lại rời thạch thất thẳng đến Huyết Ảnh cung, nhận ra bọn Âm Sát bảy mươi hai người vẫn còn đó, hấn càng kinh ngạc hơn nữa.

Hắn nghĩ:

- Có lẽ hiền đệ ta đã dẫn bọn Tinh Tú đi rồi?

Hắn không hiểu sao Du Văn Dân lại không dẫn bọn Âm Sát cùng đi. Tuy nhiên, hấn không hỏi gì cả, bảo bọn Âm Sát theo hấn đến Thanh Thành Sơn, hộ vệ Vạn Cực Đế Quân lên ngôi chí bửu.

*

* *

Trước đó một hôm, tại Vọng Nguyệt Bình, trên toà Thanh Thành Sơn, quần hùng các nơi quy tụ kể có hàng ngàn người.

Thực ra trong số đó có rất ít người tình nguyện mà đến, đến vì tính xu phụ theo thế lực của một phái mạnh, đến vì tính hiếu kỳ muốn xem Huyết Ma Bang tổ chức

lễ đăng quang như thế nào. Còn phần đông thì bị cưỡng bách mà đến, bị hăm dọa mà đến.

Vọng Nguyệt Bình nằm tại một hòn núi nơi trung tâm dãy Thanh Thành Sơn, diện tích trên trăm trượng vuông, cây rừng cao tận mây xanh bao bọc bốn bề.

Từ chân dãy Thanh Thành Sơn đến Vọng Nguyệt Bình chỉ có một con đường duy nhất, con đường đó rất kín đáo, xuyên núi vượt đồi, qua thung lũng, uốn khúc quanh co, muốn đến nơi cũng trải qua nhiều gian nan lắm.

Thông thường, có thể bảo đó là việc hàng ngày của hầu hết những ai còn nặng lòng về danh lợi như bọn Huyết Ma Bang, phải bôn tẩu ngược xuôi, gây thế lực, diệt trừ đối lập củng cố cơ đồ...

Mà con người hành hiệp vì bảo vệ công đạo cũng phải dạo khắp sông hồ, trừ hung diệt bạo.

Quần hùng đoàn năm lữ ba lần lượt đến Vọng Nguyệt Bình, nơi đó ban tổ chức của Huyết Ma Bang an trí họ thành năm khu vực quanh khoảng đất rộng, bằng phẳng.

Chính giữa Vọng Nguyệt Bình có một đội nhạc công dưới sự điều khiển của ba đàn Cửu Long, Lam Chủy và Bạch Cốt.

Vọng Nguyệt Bình tĩnh mịch, hoang vắng từ bao đời bỗng hôm nay lại tấp nập hàng ngàn, hàng vạn người chuẩn bị khai đại hội Kim Đỉnh, đưa Vạn Cực Đế Quân lên ngôi vị Võ Tôn cao quý!

Cửu Long Thần Ma vẫn còn là chủ Cửu Long Đàn, còn hai đàn kia, Bạch Cốt Thần Ma được Xích Phát Tôn Giả trong phái Võ Dương thay thế, Bích Nhãn Thần Tăng của phái Thiếu Lâm thì được chọn lãnh đạo Lam Chủy Đàn.

Tất cả mọi người tại Vọng Nguyệt Bình chờ đợi giờ nghiêm trọng từ một ngày qua. Thoạt đầu thì họ còn cười cười nói nói, không có vẻ gì nóng nảy vội vàng.

Nhưng thời gian lặng lẽ trôi qua, gần đến giờ khai diễn đại hội, tất cả đều lộ vẻ trầm trọng vô cùng.

Bọn Đàn Chủ Cửu Long, Lam Chủ và Bạch Cốt không dấu nổi sự khẩn cấp. Họ trông, họ ngóng, hết đứng lại ngồi hết ngồi lại đi tới đi lui, chừng như họ chờ đợi một việc gì, mà việc đó chưa tới như chương trình đã ấn định.

Theo con đường từ Thanh Thành Sơn đến Vọng Nguyệt Bình có bảy mươi ba bóng người lao đi vun vút. Khi những bóng đó đến gần địa điểm, ba Đàn Chủ thở phào nhẹ nhõm, cùng nở nụ cười khoan khoái, cùng buông gọn :

- Đến rồi !

Bóng xuất hiện đầu tiên, trong số bảy mươi ba người vừa đến chính là Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn .

Cửu Long Thần Ma bước tới đón hân .

Du Văn Tuấn không đáp câu hỏi, hấp tấp hỏi lại :

- Em tôi và Nhị Thập Tứ Tinh Tú đã về đến chưa ?

Cửu Long Thần Ma kinh dị :

- Người nói sao ? Họ không đi cùng với người à ?

Du Văn Tuấn giật mình, trố mắt nhìn Cửu Long Thần Ma :

- Kỳ thật, họ chưa về đến đây à ? Họ đi đâu ?

Còn không mấy khắc nữa, sẽ đến giờ ấn định lễ đăng quang của Vạn Cực Đế Quân, thế mà lại thiếu bọn Nhị Thập Tứ Tinh Tú trong đội quân hộ vệ, thì làm sao có đủ người lập ba giàn hầu quanh bửu vị ?

Vừa lúc đó một bóng người hiện đến. Người đó vận chiếc áo màu vàng, tà áo chợp lên ngời ngời theo thân hình di động. Người đó chính là Vạn Cực Thiên Tôn đích thân đi quan sát cục diện, xem có sơ suất nơi nào không để kịp thời bổ túc cho cuộc lễ được hoàn toàn.

Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn vừa trông thấy Vạn Cực Thiên Tôn, liền bước tới cung kính trình :

- Kim Bài Lang Quân Du Văn Tuấn tuân thượng lệnh đã triệu tập đủ số Âm Sát tại Huyết Ảnh Cung. Thiên Tôn còn điều chi dạy bảo ?

Vạn Cực Thiên Tôn cao giọng truyền :

- Người hãy đến hầu Đế Quân ngay !

Du Văn Tuấn cúi đầu :

- Vâng !

Hắn chưa kịp nhích bước, Vạn Cực Thiên Tôn tiếp hỏi :

- Còn Nhị Thập Tứ Tinh Tú đâu ? Sao ta không thấy ?

Du Văn Tuấn nghiêng mình đáp :

- Nhị Thập Tứ Tinh Tú cùng với em trai tôi đi trước, song không hiểu sao đến giờ phút này họ vẫn chưa đến .

Vạn Cực Thiên Tôn nổi giận :

- Hạn kỳ đã đến, chúng lại chưa về, tội chậm trễ này không thể bỏ qua cho chúng được !

Du Văn Tuấn kinh sợ, lo thay cho em hắn, nhưng lo là lo, hắn có biết phải làm sao ? Hắn liền cúi đầu chào Vạn Cực Thiên Tôn rồi giở thuật khinh công chạy đi.

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn cùng ba đàn chủ dừng lại Vọng Nguyệt Bình nhìn theo con đường dẫn xuống Thanh Thành Sơn, người nào cũng có vẻ khẩn trương rõ rệt.

Họ đang nghĩ đến bọn Tinh Tú. Sự chậm trễ của bọn này hẳn có một nguyên do khác thường, chứ chẳng khi nào bọn chúng dám la cà nấn ná đâu đó để lỡ mất hạn kỳ !

Thời gian lại trôi qua, không còn mấy phút nữa là tới giờ khai hội.

Đoàn nhạc công đã khởi tấu một vài khúc. Theo tiếng nhạc, quần hùng cũng thay đổi sắc diện, tùy theo quan niệm của mỗi người mà lộ vẻ mừng vui, lo lắng, nóng nảy, bồn chồn, hần học, khoái trá, nhưng tất cả đều thở phào, như vừa trút được cái nặng nề chất chứa trong lòng qua thời gian chờ đợi.

Họ sẽ thấy những gì họ muốn thấy, họ sẽ biến thành những con người khác, có tác phong khác, có hành vi khác với tình hình mới do một vị bá chủ võ lâm tạo dựng. Nếu họ xu thời phục thế thì từ nay họ sẽ hoành hành hơn với thế lực hậu thuẫn của kẻ mà họ tôn thờ. Nếu họ đối lập thì từ nay họ phải cẩn thận từng giây phút, từng tác động. Võ lâm sẽ biến đổi hoàn toàn tuy họ chưa tiên liệu là biến đổi theo chiều phúc hay họa.

Họ không thể ước độ cái chiều biến chuyển theo phúc hay họa bởi họ không thuộc thành phần lãnh đạo đối lập như Lam Y lão tổ, như Địa Tướng, như Độc Cô Thanh Tùng. Họ là những con người thụ động, chỉ nghĩ mà không làm, chỉ biết phê bình mà không dám khởi xướng.

Tuy nhiên, dù quan niệm đồng hay bất đồng, tất cả đều có mặt tại đây rồi, tất cả phải khuất phục theo một chiều hướng do Huyết Ma bang vạch sẵn.

Thuận cũng như nghịch, vui mừng cũng như lo âu, tất cả đều đứng lên một loạt khi nghe đoàn nhạc công khởi tấu.

Khúc nhạc vừa chấm dứt, họ cùng rập nhau hô to :

- Hoan nghinh ! Hoan nghinh ! Hoan nghinh !

Cục trường dao động vô cùng qua tiếng hoan hô vang dội của hàng ngàn cao thủ bốn phương .

Bọn bang đồ Huyết Ma Bang cùng bọn Âm Sát bảy mươi hai người của Huyết Ảnh Cung phân ban, xếp hàng đứng nghiêm chỉnh. Gương mặt chúng xem nghiêm lạ, sát khí bừng bừng !

Tiếng hoan hô dứt, một tràng tiếng pháo nổ lên, chấn dội cả dãy Thanh Thành Sơn.

Rồi, tràng pháo dứt, ba chiếc xe hoa từ nơi khu rừng bên cạnh xuất hiện, thông thả tiến đến Vọng Nguyệt Bình.

Từ trong hai chiếc xe đầu là Vạn Cực Đế Quân với Vạn Cực Lão Nữ, trang phục như vua và hoàng hậu. Xe Vạn Cực Đế Quân đi trước, xe Vạn Cực Lão Nữ theo sau.

Trong xe thứ ba, khói hương nghi ngút, chiếc Kim Đỉnh được bày trên một bục gỗ gấm, đỉnh không lớn lắm nhưng kim quang chiếu ngời, nhìn đến là bị choá mắt ngay.

Quần hùng lại hoan hô, lần này thì mạnh ai nấy hoan hô hỗn loạn lên, làm cho cục trường huyền não một cách khác thường.

Như đã nói, tất cả danh thủ hiện diện tại đây không gphải ai cũng đồng tình với kẻ chủ trương đại hội. Số người không đồng tình không phải là ít, nhưng họ biết làm sao

hơn ? Chính họ không muốn đến đây, mà rồi họ cũng bị cưỡng bách đến, thì khi đến đây rồi họ còn dám giở thói gì nữa ?

Họ cũng hoan hô, miễn cưỡng hoan hô, tiếng hoan hô rất nhỏ, ngập ngừng . Họ hoan hô mà gương mặt họ bắn khoắn thấy rõ. Có một số người lộ sắc giận.

Nhưng cơn kích động lắng dịu nhanh chóng, họ ý thức được mối nguy hiểm đang chờ chực họ, họ thừa hiểu quanh họ có rất nhiều tai mắt của Huyết Ma Bang, sẵn sàng dâng công nhận thưởng tố cáo họ với bọn ma đầu nếu họ biểu lộ một vẻ bất bình lên gương mặt, chứ không đợi gì họ phát tiết bằng lời.

Trong khi đó, bọn nhạc công xếp thành hàng ngũ, nghênh đón xe Vạn Cực Đế Quân, rồi theo xe tiến đi, vừa đi vừa tấu nhạc vang lừng.

Trống lớn trống con nổi lên bùng bùng tứ phía, tiếng trống vang tận mây xanh, loang đi ngoài Thanh Thành Sơn đến mấy dặm xa.

Trước khi Vạn Cực Đế Quân xuống xe, Vạn Cực Thiên Tôn xuất lĩnh ba vị Đàn Chủ cùng các vị Hương Chủ của toàn diện phân đàn rải rác trên mười ba tỉnh trung nguyên, phân đứng hai bên.

Nhạc lại trỗi lên vang lừng, trống lại nổi lên âm âm, tiếng hoan hô từ bốn phía Vọng Nguyệt Bình phụ hoạ theo, làm chuyển động cả một góc trời.

Ngồi trong xe, Vạn Cực Đế Quân đảo mắt nhìn quanh Vọng Nguyệt Bình một lượt, đoạn quay mặt về phía sau xe gọi Vạn Cực Thiên Tôn đang theo sát một bên :

- Sao cha không thấy bọn Tinh Tú của Huyết Ảnh Cung , hở con ?

Vạn Cực Thiên Tôn cung kính đáp :

- Chính con cũng đang thắc mắc về chúng ! Con đã sai phái hai đạo Kim Bài, một đạo đi trước, đòi Nhị Thập Tứ Tinh Tú và Thất Thập Nhị Âm Sát, một đạo sau đi thúc tất cả đi gấp về đây. Nhưng chỉ có đạo Kim Bài sau cùng về với Thất Thập Nhị Âm Sát, còn đạo đi trước với Nhị Thập Tứ Tinh Tú thì chưa thấy tăm dạng !

Vạn Cực Đế Quân trầm ngâm một lúc :

- Hay là chúng gặp trở ngại dọc đường ?

Vạn Cực Thiên Tôn lắc đầu :

- Con không tin là chúng bị trở ngại ! Võ công của chúng không phải hèn kém gì, ngoài tám vị Tôn Giả ra, trong Huyết Ảnh cung, chúng là cao thủ trụ cột. Huống chi chúng lại đông, thiết tưởng không phải bất cứ ai cũng có thể gây khó dễ cho chúng!

Vạn Cực Đế Quân tuy râu tóc đều bạc, song gương mặt vẫn còn hồng hào, chứng tỏ khí huyết của lão vẫn còn phương cương lắm, đôi mắt sáng quắc của lão biểu hiện một công lực tiềm tàng vô cùng thâm hậu. Lão lại trầm ngâm suy nghĩ về trường hợp của Nhị Thập Tứ Tinh Tú Huyết Ảnh Cung, một lúc lâu, lão thốt :

- Con đừng quên rằng chúng tuy có võ công cao diệu, song chưa hẳn là đối thủ của truyền nhân Thần Phong Đại Đế. Nếu truyền nhân của Đại Đế xuất hiện, chúng sẽ nguy !

Vạn Cực Thiên Tôn lắc đầu :

- Nếu thực sự có truyền nhân Đại Đế thì người đó phải có mặt tại đây, trong giờ phút này để đương đầu với ta, có đâu ở dọc đường chặn chúng ?

Vạn Cực Đế Quân gật đầu :

- Truyền nhân Đại Đế quả muốn đương đầu những tay đại địch, chứ bọn Tinh Tú chỉ là những tay sai có xá gì cho họ phải bận tâm ?

Ba cỗ xe từ từ tiến tới trung ương Vọng Nguyệt Bình, dừng lại trước một đài cao.

Nhạc, trống, tiếng hoan hô lại nổi lên thêm một lượt nữa. Đến lúc này quần hùng mới thấy rõ, kèm theo cỗ xe có Kim Đỉnh là hai tên Kim Bài Lang Quân.

Một trong hai tên đó là Du Văn Tuấn, trưởng nam của Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng, còn tên kia cũng đồng lứa tuổi, không rõ con cái nhà ai, có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, thái độ trầm tĩnh vô cùng, đôi mắt trong sáng như hai điểm sao. Nhìn ánh mắt của hắn, người ta biết ngay võ công của hắn cao hơn Du Văn Tuấn mấy bậc.

Vạn Cực Đế Quân và Vạn Cực Lão Nữ bước xuống xe, giữa tiếng nhạc , tiếng trống, tiếng hoan hô, từ từ tiếng đến thang đài, bước theo từng bậc, từng bậc.

Hai tên Kim Bài Lang Quân khệ nệ khuâng chiếc Kim Đỉnh đi theo sau, đặt lên một chiếc bàn kê ngay giữa đài.

Người chủ tọa đã đến nơi rồi, tất cả hàng ngàn hàng vạn danh thủ hiện diện tại cục trường đều theo vị trí đã định sẵn đứng lặng chờ nghi lễ diễn tiến đúng theo chương trình.

Nghi lễ sẽ mở đầu bằng gba hồi trống sấm, kế đến là nhạc tấu khúc Đăng quang, rồi Vạn Cực Đế Quân sẽ ngồi xuống chiếc ngai đặt trước Kim Đảnh cho quần hùng lạy mừng tân bá chủ võ lâm.

Dĩ nhiên, cục trường lúc đó im lặng như cảnh hoang vắng, một con muỗi bay qua cũng có thể nghe thấy tiếng cánh vo ve.

Trong lúc mọi người hồi hộp chờ đại hội khai diễn thì bỗng nhiên từ nơi một con đường duy nhất từ chân Thanh Thành Sơn dẫn đến Vọng Nguyệt Bình một giọng nói vọng lên lanh lảnh :

- Hãy khoan !

Không ai bảo ai, từ Vạn Cực Đế Quân đến quần hùng đều giật mình quay mặt về hướng xuất phát giọng nói.

Họ không phải nhìn lâu, ánh mắt vừa quét qua phía đó, họ trông thấy ngay một thiếu phụ trung niên vận y phục trắng từ từ tiến tới Vọng Nguyệt Bình.

Thiếu phụ bước đi rất ung dung như người bách bộ thừa nhàn nhưng mau lẹ vô cùng, chỉ trong chớp mắt đã đến trước đài, nhìn trừng trừng Vạn Cực Đế Quân.

Vạn Cực Đế Quân chừng như nhìn ra thiếu phụ là ai, lão biến sắc, run run người, song lão lấy lại bình tĩnh ngay.

Vạn Cực Lão Nữ cũng kinh ngạc không kém, bà ta trở mặt nhìn thiếu phụ từ đầu đến chân.

Vạn Cực Đế Quân khẽ thở, thấp giọng than :

- Rồi nàng cũng đến ! Trước sau gì nàng cũng đến, nàng đã đến tìm ta !

Vạn Cực Lão Nữ nhìn sang lão, hấp tấp hỏi :

- Nàng là ai ?

Gương mặt Vạn Cực Đế Quân lúc đó trầm trọng vô tưởng. Lão Nữ hỏi đã lâu rồi mà lão chưa đáp. Sau cùng , lão mơ màng cất tiếng :

- Nàng là người đánh ra một chưởng trong đêm ấy, trước Võ Tôn Phủ bên cạnh Hồng Trạch Hồ. Nàng là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế !

Lời tiết lộ của Vạn Cực Đế Quân không gây nao núng cho Vạn Cực Lão Nữ . Bà ta cười nhẹ, giọng cười đầy khinh ngạo thốt :

- Vợ của Thiên Tướng ! Nàng Công Chúa tiền triều !

Vạn Cực Đế Quân ạ lên một tiếng, giương tròn mắt, há hốc mồm, lâu lắm lâu mới mấp máy đôi môi :

- Vậy là nàng có mối thù chống đối với bà !

Vì suýt soát lứa tuổi, vì quen với lối xưng hô ngày trước mỗi khi đề cập đến Công Chúa, nên đôi vợ chồng già nầy gọi Công Chúa là nàng, chứ hiện tại, nếu dung nhan Công Chúa tàn suy thì đúng là một lão bà có trên trăm tuổi rồi, chứ còn trẻ trung gì nữa đâu mà gọi là nàng nữa ?

Vạn Cực Lão Nữ khẽ gật đầu :

- Phải !

Vạn Cực Đế Quân lại thở dài :

- Thế là xong ! Nàng tìm cừu mà đến ! Cuộc lễ hôm nay rất có thể bất thành !

Vạn Cực Lão Nữ không bi quan như vậy :

- Ông sợ sao ? Đã chắc gì nàng phá nổi đại hội mà lo ?

Công Chúa đứng trước đài nhìn lên vợ chồng Vạn Cực Đế Quân, thản nhiên như đứng giữa một cảnh hoang chứ không phải đối diện với hai tay đại kinh địch. Bà lại điểm một nụ cười, nửa đau khổ, nửa cao ngạo.

Vạn Cực Thiên Tôn tức giận trước sự xuất hiện bất ngờ của Công Chúa, làm cho không khí tôn nghiêm của cuộc lễ kém giảm hẳn. Lão khẽ run vai, thân hình to lớn của lão bay vào tới trước đài, đáp xuống trước mặt Công Chúa trong khoảng cách độ trượng, lão cất giọng chuông đồng quát :

- Người là ai ? Đến xem lễ hay có mục đích gì khác ?

Công Chúa chuyển đôi mắt sáng nhìn qua Vạn Cực Thiên Tôn, ánh mắt nghiêm lạnh làm cho Thiên Tôn thân danh là Bang Chủ Huyết Ma Bang cũng phải rùng mình.

Vạn Cực Đế Quân sợ con trai vọng động vội ngăn :

- Con không được vô lễ, bà ấy là Công Chúa tiền triều, truyền nhân của Thần Phong Đại Đế đấy !

Giọng nói của lão không còn oai hùng nữa, nó đượm vẻ trầm buồn, ngao ngán, giọng nói của kẻ tiên đoán điều bất tường sắp diễn tiến trong phút giây nên dè dặt mà không dám lỗ măng.

Vạn Cực Thiên Tôn nghe rõ câu nói của cha, mà tất cả những người hiện diện đều nghe rõ. Đài trường đang yên lặng bỗng trở nên dao động với những tiếng xì xào bàn tán.

Những kẻ xu phụ huyết ma bang thì lo ngại, còn những kẻ bất bình với Vạn Cực Đế Quân thì thoáng lộ niềm vui.

Vạn Cực Đế Quân trách nhẹ con trai rồi, lão điểm một nụ cười thật tươi, thật hiền hoà, lão từ từ bước xuống đài, tiến về phía Công Chúa cung kính thốt :

- Không ngờ Công Chúa hôm nay lại chịu nhọc vất công đến đây, tại hạ hết sức hân hạnh !

Lời nói của lão, thoát tiên có vẻ vô cùng trọng vọng Công Chúa, xem Công Chúa như thượng khách. Nhưng suy cho cùng mới thấy cái ẩn ý của lão. Lão ngầm cho Công Chúa bất quá cũng như quần hùng đến xem lễ, để chứng kiến lão đăng quang và như vậy gián tiếp nhìn nhận lão là Võ Lâm Tôn Chủ : mà nhìn nhận như vậy rồi, thân phận đôi bên sẽ định phân cao thấp trước toàn thể võ lâm.

Công Chúa chỉ nhếch mép cười không đáp.

Vạn Cực Đế Quân tiếp nói :

- Tại hạ chỉ tưởng Công Chúa đến trước mấy hôm, không ngờ Công Chúa lại phái hai cao đồ đến thay mặt. Đã vậy, Công Chúa còn thân hành đến dự lễ đăng quang của tại hạ, cái ơn thành toàn đó, tại hạ xin ghi khắc muôn đời !

Công Chúa biết rõ Vạn Cực Đế Quân châm biếm mình cái việc cho hai nàng Lan và Thu theo Địa Tướng và Lam Y lão tổ đến đây, điều đó chỉ có một mình lão biết, chứ quần hùng làm sao thấu đáo được ! Ở dĩ lão bịa lên như vậy để che mắt quần hùng, cho tất cả phải lầm là Công Chúa cho đồ đệ đến giúp tay lão chứ không phải chống đối lão !

Song Công Chúa điềm đạm đáp :

- Vạn Cực Đế Quân ước đoán sai ý của tôi rồi ! Tôi có bao giờ làm ơn gì cho Đế Quân trong việc đăng quang hôm nay đâu mà gọi là ơn nặng ?

Vạn Cực Đế Quân hơi thẹn, vội chữa :

- Nếu Công Chúa có lòng trợ giúp, thì cũng có phần nào hoan hỉ đến chứng kiến đại lễ Kim Đảnh này ...

Công Chúa cười nhẹ :

- Chứng kiến hay không, điều đó khoan tìm hiểu vội. Có điều tôi đến đây kể như chưa muộn lắm.

Vạn Cực Đế Quân ạ lên một tiếng khó hiểu, chưa kịp nói gì, Công Chúa lại tiếp nối :

- Vạn Cực Đế Quân có bản lĩnh phi phàm, áp đảo cả Lam Y lão tổ và Địa Tướng hiền đệ, tôi hết sức khâm phục. May mà tôi đến đây, đúng lúc lễ đăng quang chưa khai diễn, nếu đã khai diễn rồi, Đế Quân thành bậc chí tôn, lẽ tất nhiên tôi là kẻ tùỳ sai , còn nói gì được nữa, bất quá ...

Vạn Cực Đế Quân biết tình hình đã đến lúc gay cấn, song lão cố nhẫn nại, bình tĩnh hỏi :

- Bất quá làm sao , hở Công Chúa ?

Công Chúa lại nở nụ cười hoà dịu, đáp :

- Tôi đến đây, dù có bất hợp cho Đế Quân trong lúc quan trọng này, Đế Quân cũng đừng phiền hà gì nhé ! Chỉ vì tôi có hai điều kiện muốn tỏ bày với Đế Quân!

Vạn Cực Đế Quân thoáng giật mình :

- Xin Công Chúa cứ nói !

Công Chúa nhìn sang Vạn Cực Lão Nữ một thoáng, đoạn trầm giọng thốt :

- Điều kiện thứ nhất có liên quan đến quý Phu nhân. Tôi và quý phu nhân trước kia có một việc chưa được thu xếp với nhau. Tôi muốn nhân lúc Đế Quân chưa tự vị, quý phu nhân cùng tôi thanh toán chuyện cũ cho rồi, chẳng hay Đế Quân có chấp nhận như thế chăng ?

Vạn Cực Đế Quân giật mình một lần nữa :

- A ! Việc ấy ...

Công Chúa chặn lại, tiếp nối cho trọn ý mình :

- Điều kiện thứ hai, tôi có ý muốn lãnh giáo ba chiêu của Đế Quân. Ba chiêu thôi để phân định cao thấp. Đế Quân nghĩ sao ?

Vạn Cực Đế Quân lùi lại ba bước, mồm lí nhí những gì nghe không rõ. Lão chỉ nghĩ đến một việc là Công Chúa đến đây không có thiện ý chút nào. Lão biết xét người xét mình, nên lão biến sắc lùi lại.

Lâu lắm, đột nhiên lão bật cười cuồng dại, lão cao giọng thốt :

- Được lắm ! Công Chúa là phận cành vàng lá ngọc, lại tình nguyện đến đây, là cái ý định chắc rồi, tại hạ còn biết nói sao hơn ? Cung kính không bằng phụng mạng , tại hạ trước tiên xin tiếp ba chiêu của Công Chúa !

Lão vừa buông dứt câu, chứng tỏ lão nhận sự giao đấu với Công Chúa rồi. Và như vậy, kể như đôi bên không còn giữ gìn lễ độ gì nữa.

Thù nhân gặp thù nhân, nếu đã tuyên chiến rồi thì không còn một cuộc giải hòa nào được nữa.

Trong quần hùng, số người xu phụng Huyết Ma bang nhao nhao phản đối :

- Không thể được ! Không thể được ! Nếu muốn đấu tại sao không đến lúc hào kiệt bốn phương tranh tài giành ngôi vị, để đến khi các việc đã xong rồi lại đòi đấu ? Đúng là bà ấy muốn phá vỡ cuộc lễ đăng quang vậy ! Bọn ta phải ngăn chặn mọi mưu mô phá rối !

Bọn người đó cũng đứng lên, hùng hùng hổ hổ như sẵn sàng đối chiến với Công Chúa.

Vạn Cực Thiên Tôn đợi cho sự công phần của bọn đó chín mùi rồi, mới lấy mắt ra hiệu cho ba Đường Chủ cùng bọn Hương Chủ, với bọn Âm Sát bảy mươi hai người của Huyết Ảnh Cung, cuối cùng là bọn bang đồ hiện diện.

Tất cả đều từ từ di động, trong khoảnh khắc tạo thành một vòng vây chặt chẽ quanh Công Chúa.

Bên ngoài, còn có một số danh thủ trong quần hùng làm hậu thuẫn .

Như vậy, nếu Công Chúa có một thái độ gây hấn nào là tự mình xúc nộ toàn thể nhân vật võ lâm, chứ chẳng phải riêng một Huyết Ma Bang, và Công Chúa sẽ là kẻ thù công cộng của toàn thể võ lâm, một sự kiện rất bất lợi cho bà.

Ngần ấy người công phẫn chống lại, liệu Công Chúa có đủ bản lãnh đối phó không ?

Nhưng, Công Chúa như không nhìn thấy bao nhiêu người chuẩn bị đối phó với bà, bà bình tĩnh một cách khác thường, chờ xem thái độ của Vạn Cực Đế Quân.

Nào hay, vừa lúc đó, những tiếng chân ngựa vang lên đồm độp, từ con đường dưới chân núi Thanh Thành lên Vọng Nguyệt Bình vọng đến đài trường .

Một người vận chiếc ngân bào ngồi trên lưng tuần mã, vút đến như bay.

Vạn Cực Thiên Tôn vừa trông thấy kỵ sĩ, quát to :

- Kim Bài Lang Quân Du Văn Bản đến nơi, người đã làm hỏng đại sự rồi đó, người biết tội chưa ?

Tiếp theo tiếng vó ngựa, có tiếng xe leo dốc kêu kèn kẹt trên đường, không ai biết được sự gì xấp xảy ra, tất cả đều kinh ngạc, nhìn về hướng đó.

Mặc cho Vạn Cực Thiên Tôn hét vang, Du Văn Bản như không nghe gì cả, hấn cứ giục ngựa tiến tới .

Có lẽ vì thấy Vọng Nguyệt Bình lúc nhúc người và người, chừng như hấn kinh hoàng, không còn điều khiển ngựa được nữa, đành để mặc nó nhảy Đông vọt Tây, quần càn vào quần hùng ...

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -